

Poštovano uredništvo,
dostavljam vam ovih par riječi u nadi da ćete ih objaviti i s tim potaknuti vaše čitatelje na odgovarajuće prosvjede.
Srdačan pozdrav,
Nikola Mulanović

Ovih dana su dubrovački komunisti u punom sjaju. Nije šala! Slave drugovi godišnjicu pokolja. Organiziraju se predavanja, priređuju se izleti, okupljaju oko sebe nezrelu mladost – nove skojevce. Slavi se naveliko – pravi kurvin pir! I sve to, dobrim dijelom na račun hrvatskih poreznih obveznika. Jer, Bože moj, oni su registrirana udruga i imaju pravo na državne doprinose.

Priredili su izlet na Korčulu, jer tamo je, osim Dakse i Orsule bila glavna klaonica. Koliko znam, na Daksu nisu išli. Čekaju da im reponja Biškupić dodijeli kojih stotinjak tisuća kuna za obnovu spomenika ubojicama na Trgu oružja. Ničemu se više ne treba čuditi. U ovoj našoj jadnoj državi je sve moguće. U Dubrovniku posebno.

Danas, kada se skoro svakodnevno otkrivaju nove jame s kostima hrvatskih mučenika i pristojno se sahranjuju, u Dubrovniku, u jami, još uvijek leže kosti partizanskih žrtava, bez ikakve oznake, pa ni najobičnijeg drvenog križa. Jama leži između postojećih grobova, te posjetilac ovog groblja po jami gazi i ne znajući da su mu pod nogama ljudski kosturi. Užas!

Naime, u noći 2/3 ožujka 1945. na tzv. Domobranskom groblju su poubijani i bačeni u jamu Ivan Cico Antunović, Pero Đurić, Lajoš Karsay, Ivo Katušić, Tripo Meštanek, Ivan Pedrini, Stjepan Prpić, Miroslav Šustal i Ivo Zamučen, dok je Mato Kvezić u zatvoru počinio samoubojstvo, te je bačen u istu jamu s gore navedenim. (Joško Radica – «Sve naše Dakse»)

Nije to cijela sramota ovog groblja, a s tim i Dubrovnika.

Tijekom Drugog svjetskog rata, radi pomanjkanja grobnih mjesta, groblje je prošireno izvan postojećeg zida, i tu su se pokapali hrvatski vojnici, poginuli u borbama s četnicima i partizanima oko Trebinja, Bileće, Gackog i Popova Polja. Dolaskom partizanske rulje u Dubrovnik, ovi grobovi su poravnani sa zemljom a križevi uništeni. Prije par godina, širenjem hotela «Libertas» i gradnjom pripadajućih mu skladišta, te kopanjem do samog zida groblja, došlo se je do kostiju hrvatskih vojnika, te su iste odvožene na odlagalište smeća na Grabovici, gdje i danas «počivaju».
Ovo bi, dakle, bila druga dubrovačka sramota. Tek kada je «Hrvatski domobran» za ovaj barbarizam saznao, preostale kosti su sakupljene i predane pogrebnom poduzeću.

No, da se vratim na prvu sramotu. Na Domobranskom groblju postoji kosturnica na čijoj ploči stoji natpis **KRVAVIM SLOVIMA PISALI STE POVIJEST, a na kamenom križu iznad nje natpis **ZA DOMOVINU**. S malo truda kosti naših mučenika bi se mogle povaditi i pristojno sahraniti u ovu kosturnicu. O ovome sam pisao u dubrovačkom Glasu Grada 28. travnja 2006. godine – i ništa! Pišem evo opet u Dragovoljcu, ali opet ne očekivam ništa. Drugovi se brinu o golf igralištu i novcu koji će strpati u džep. I ovo se događa u tzv. kulturnom Dubrovniku! Što na kraju reći, već **DUBROVNIČE SRAMI SE!****

Nikola Mulanović, Mokošica
niko.mulanovic@du.htnet.hr